

NOVÝ ŽIVOT

JINDŘICH STŘEDA

CO ZNAMENAL LETOSEK?

Na sklonku mariánského roku se právem ptáme, zda opravdu tento rok něco podstatného v životě Církve — v životě lidstva — znamenal? Není pochyby: jednak v životě Církve — božského zřízení, které dává dějinám lidstva smysl — takřka každé pokolení prožívá nějakou rozhodnou krisi: tento neutuchající zápas nám právě hrozí únavou a zevšedněním; jednak v tisíciletých dějích tohoto všesvětového útvaru takřka každý den je výročím nějakého památného období. Tak jsme loni slavili výročí svatého Prokopa, letos sv. Augustina; loni jsme připomínali pád Cařihradu, letos jeho roztržku s jednotou Církve. A jakkoli taková výročí jsou vítanou pobídkou k další práci, přece jejich neustálý řetěz rovněž hrozí zevšedněním a oslabuje účinek jednotlivé výzvy. Byla tedy papežská výzva mariánského roku také takovým hlasem volajícího — ne na poušti, nýbrž v hlo-mozu dnešního velkoměsta a ve vřavě »studené« války? Osmělujeme se tvrdit, že nelze mluvit o všednosti ani stran našeho období, ani stran mariánské myšlenky. Mariánská myšlenka, ačkoliv je odedávna nezbytně ve středu katolického života, přece se stává, ve hnutí přímo živelném, vždy mocnější pohnutkou každého katolického projevu. A kdyby někdo namítl, že právě tím se katolíci vzdalují žádoucího, povinného cíle: sblížení s odtrženými bratřími, řekli bychom tak: Je pravda, že máme naléhavou povinnost katolickou nauku a úctu mariánskou neúnavně nekatolíkům objasňovat a přibližovat; každé

nepochopení je naším proviněním. Ale přece je pravda, že nejen pravoslavné křesťanstvo má na mysli mariologii, nýbrž i protestanté z různorodé minulosti svých vyznání vyhledávají právě náměty, které je přibližují na dosah prvotní, katolické myšlenky. Avšak jaký je vůbec smysl dnešního rozvoje mariánské úcty? To pochopíme, když popatříme na druhou stránku naší otázky — na období, v němž se konaly oslavy mariánského roku.

Všedním zajisté tento úsek katolických dějin nazvat nelze. Smím-li se tak vyjádřit: vatikánské úřady nestačí (s tou zevrubnou důkladností, kterou už vzhledem k pochybovačům římské papežové předepsali) projednávat procesy svatořečení dřívějších Božích hrdinů, a již ze všech končin země se hrnou zprávy o nových mučednících: jako by se oltáře nemohly dočkat nových světců, tak tu nejde o pokojné dílo tichých klášterníků, pilných bohoslovců, trpělivých panen — nejde

NA DALŠÍCH STRÁNKÁCH 10. ČÍSLA

Vítovský: Víť, komu jsem uvěřil. - *Heidler*: Vývoj náboženské situace v ČSR. - *Petr*: Lepení střepů. - *Krajcar*: Neposkvřená a české baroko. - Královna světa. - Geopolitika hladu. - Bruce Marshall o možnostech náboženského vývoje u nás.

Místo povídky. - *Ševčík*: Útržky vzpomínek...

Rubriky: Poznámky. - Křesťan a svět. - Zprávy z Říma, z domova, z ostatního světa. - CML.

PROSINEC - 1954 - 10